

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 014160 15 Uvp
Banjaluka, 14.06.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Merside Bjelobrck, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Grada P., koga zastupa Pravobranilaštvo R.S. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 21.05/476-165/13 od 12.03.2014. godine, tužene Republičke... B.L., u predmetu utvrđivanja prava svojine po osnovu privatizacije državnog kapitala u preduzećima, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 014160 14 U od 07.07.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.06.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tužene, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja RUGIP P. broj 21.35/476-8/12 od 14.05.2013. godine. Tim prvostepenim rješenjem (tačkom 1.) utvrđeno je da su P. R.S. a.d. B.L. stekle pravo svojine po osnovu privatizacije državnog kapitala u preduzećima na poslovnom prostoru - objekat P. broj 79204 L., nalazećem u zgradi ležećoj na k.č. br. 1533/2 k.o. L., prizemlje, u površini od 33,92 m²; (tačkom 2.) je odlučeno da će se nakon pravosnažnosti ovog rješenja, a po zahtjevu zainteresovane strane, u Knjizi uloženih ugovora o prodaji poslovnih zgrada, poslovnih prostorija i garaža u listu broj 1. k.o. L. izvršiti upis ovog prava svojine u korist P. R.S. a.d. B.L. sa 1/1 dijela; dok je (tačkom 3.) odlučeno o troškovima upravnog postupka.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupila tužena kada je ostavila na snazi rješenje prvostepenog organa od 14.05.2013. godine, budući da je isto zasnovano na odredbi člana 8a. Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 51/06, 1/07, 53/07, 41/08, 58/09, 79/11 i 28/13 - u daljem tekstu Zakon), jer je u provedenom postupku prvostepeni organ pribavio sve isprave i dokaze propisane stavom 1. i 2. pomenute odredbe, identifikovao je predmetnu nepokretnost, te pribavio nalaz i mišljenje vještaka urbaniste V.J. koji se izjasnila o objektu i zemljištu za redovnu upotrebu, uz zaključak da je predmetni objekat (zgrada p. u L.) obuhvaćen Programom privatizacije državnog kapitala, iskazan u Obrascu P-1 poglavlje Podaci o nepokretnostima pod rednim brojem 34., o čemu svjedoči uvjerenje Investiciono R.S. broj 10-272-2/11 od 09.09.2011. godine, te obavještenje o izvršenoj privatizaciji koje je izdala Direkcija RS pod brojem 21878182 od 11.09.2002. godine, a koja shodno obavještenju IRB RS od 14.11.2012. godine nije odobravalala ovaj Program privatizacije, jer je podnosilac zahtjeva strateško preduzeće čija je privatizacija vršena u skladu sa posebnim propisima koje je donijela Vlada R.S. Odbijeni su navodi tužioca da Program privatizacije preduzeća P. B.L. nije sačinjen u skladu sa odredbom člana 29. tada važećeg Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 24/98), u vezi sa odredbama člana 8. i

10. Uredbe o utvrđivanju metodologije za pripremu programa privatizacije državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 28/98 - u daljem tekstu Uredba), te odredbama člana 21. i 22. Zakona o početnom bilansu stanja u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 24/98), pri čemu je podržan zaključak tužene da se pravo Republike Srpske da izvrši privatizaciju zasniva na odredbama Okvirnog zakona o privatizaciji preduzeća i banaka u BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 14/98). Odbijeni su navodi tužioca da je predmetni upravni postupak trebalo prekinuti dok se pred sudom ne odluči o pravnoj valjanosti ugovora o prenosu prava trajnog korišćenja na ovom objektu sa M.z. L. na Pošte B.L., koji je zaključen između ovih subjekata dana 26.06.2002. godine i ovjeren od strane Republičkog P. pod brojem M-530/02 dana 31.07.2002. godine, te su konačno podržani navodi tužene da su u konkretnom slučaju obzirom da za K.O. L. ne postoje zemljišne knjige, ispunjeni uslovi da se prava na predmetnom objektu upišu u knjigu uloženi ugovora koja evidencija shodno odredbi člana 94. Zakona o zemljišnim knjigama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 67/03, 46/04, 109/05 i 119/08) ostaje na snazi dok se ne ispune pretpostavke za upis prava vlasništva na posebnim dijelovima zgrade.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede propisa o postupku koje su od uticaja na rješavanje stvari, te povrede materijalnog prava. U zahtjevu ističe da je nižestepeni sud podržavajući zaključak tužene da je podnosilac zahtjeva predao svu dokumentaciju propisanu članom 8a. Zakona, propustio da uoči da su P. B.L. uz zahtjev podnijele uvjerenje IRB RS broj 10-272-2/11 od 09.09.2011. godine izdato pozivom na odredbu člana 160. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu ZOUP), a neophodno je da se dostavi uvjerenje izdato u smislu odredbe člana 159. ZOUP, o čemu se izjasnio Okružni sud u Banjaluci presudom broj 11 0 U 006189 11 U od 25.05.2012. godine. Dalje tvrdi da u provedenom upravnom postupku nije utvrđeno da li je predmetni poslovni prostor mogao biti predmet privatizacije i da li je mogao biti privatizovan od strane R.S., jer ona nije bila vlasnik istog. Ostaje kod tvrdnje da je radi utvrđivanja pravne valjanosti ugovora o prenosu prava trajnog korišćenja na ovom objektu sa MZ L. na P. B.L., zaključenom dana 26.06.2002. godine, trebao prekinuti ovaj upravni postupak, kao i kod tvrdnje da nije bilo osnova da se prava navodno stečena privatizacijom upisuju u knjigu uloženi ugovora. Takođe ponavlja svoj navod da Program privatizacije državnog kapitala u ovom preduzeću nije sačinjen u skladu sa Uredbom i tada važećim Zakonom o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima iz 1998. godine, jer P. R.S. nisu mogle dostaviti zemljišno-knjižnu i drugu dokumentaciju u vezi sa pravima na ovoj nepokretnosti, te dodaje da je u ovom upravnom postupku, uprkos sadržaju odredbe člana 8a. stav 3. Zakona, morao učestvovati i Grad P., jer je on upisan kao posjednik navedene nepokretnosti. Zbog svega navedenog predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, ili da je ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužena u odgovoru na zahtjev ističe da ostaje kod navoda datih u obrazloženju osporenog akta i predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

P.B.L., zainteresovano lice u upravnom sporu, u odgovoru na zahtjev navode da je isti neosnovan i da se u njemu ponavljaju tvrdnje iz tužbe koje je osnovano, pozivom na činjenice utvrđene u upravnom postupku i relevantne propise, odbio nižestepeni sud pobijanom presudom, pa konačno predlažu da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik

Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba protiv osporenog akta tužene od 12.03.2014. godine, jer je isti zasnovan na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju i donesen pravilnom primjenom materijalnog prava, o čemu se argumentovano izjasnio nižestepeni sud iznoseći razloge koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Konkretno, tužilac u zahtjevu insistira na tome da uvjerenje IRB RS broj 10-272-2/11 od 09.09.2011. godine koje je dostavljeno uz zahtjev od 27.04.2012. godine, nije validno, jer nije izdato pozivom na odredbu člana 159. ZOUP nego na odredbu člana 160. ZOUP, koje insistiranje, kod činjenice da se radi o uvjerenju koje je izdao nadležni organ - pravni sljedbenik Direkcije RS, nije od uticaja, jer sam sadržaj ovog uvjerenja, kada se tumači u vezi sa obavještenjem Direkcije RS o izvršenoj privatizaciji P. B.L. broj 21878182 od 11.09.2002. godine, nije osporen navodima tužioca iznesenim u zahtjevu. Tvrdnja tužioca da je upitno da li je ova nepokretnost uopšte mogla biti predmet privatizacije i da li ju je mogla privatizovati R.S. suprostavljena je odredbama Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima iz 1998. godine, podzakonskim aktima koji su ga pratili, te konačno i Okvirnom zakonu o privatizaciji preduzeća i banaka u BiH, što je sve naveo i nižestepeni sud. Takođe bez osnova je navod tužioca da je ovaj upravni postupak trebalo prekinuti pa stranke uputiti da pred nadležnim sudom utvrđuju pravnu valjanost ugovora o prenosu prava korišćenja na ovom objektu sa MZ L. P.B.L. zaključenom dana 26.06.2002. godine, jer pravna valjanost tog ugovora nije prethodno pitanje ovom upravnom postupku, a ista od strane Pravobranilaštva R.S., koje je dalo saglasnost na ovaj ugovor, nije osporena do danas iako je od zaključenja ugovora do podnošenja zahtjeva P.B.L. proteklo skoro deset godina.

Pravilno je nižestepeni sud pozivom na relevantne odredbe Zakona o zemljišnim knjigama odbio navode tužioca vezane za mogućnost da se stečena prava na ovoj nepokretnosti u korist P.B.L. upišu u raspoloživu evidenciju, knjigu uloženih ugovora, kao što je pravilno odbio i paušalne navode tužioca da Program privatizacije P.B.L. nije sačinjen u skladu sa Uredbom i tada važećim Zakonom o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima iz 1998. godine, sa napomenom da nakon što je izvršena privatizacija ovog strateškog preuzeća, te kao takva provedena u javnim evidencijama o čemu svjedoče izvodi iz sudskog registra Osnovnog suda u B.L., ne postoji mogućnost da se u okviru ovog upravnog postupka pobijaju pravosnažni akti na osnovu kojih je ista izvršena. Konačno, neosnovan je navod tužioca da je u ovom upravnom postupku trebao učestvovati i Grad P. koji je upisan kao posjednik ove nepokretnosti u katastarskom operatu, jer odredba člana 8a. stav 3. Zakona jasno propisuje da su stranke u ovom postupku preduzeće iz stava 1. ovog člana i Pravobranilaštvo R.S., a što je sve ispravno zaključeno i pobijanom presudom.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Strahinja Čurković

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić